ماده 1 – به موجب این قانون کلیه مراکز تخصصی درمان ناباروری ذی صلاح مجازخواهند بود با رعایت ضوابط شرعی و شرایط مندرج در این قانون نسبت به انتقال جنینهای حاصله از تلقیح خارج از رحم زوجهای قانونی و شرعی پسازموافقت کتبی زوجین صاحب جنین به رحم زنانی که پس از ازدواج و انجام اقدامات پزشکی ناباروری آنها (هر یک به تنهایی یا هر دو) به اثبات رسیده اقدام نمایند.

ماده 2 – تقاضای دریافت جنین اهدایی باید مشترکاً از طرف زن و شوهر تنظیم وتسلیم :دادگاه شود و دادگاه در صورت احراز شرایط ذیل مجوز دریافت جنین را صادرمی کند الف – زوجین بنا به گواهی معتبر پزشکی، امکان بچهدارشدن نداشته باشند و زوجهاستعداد دریافت جنین را داشته باشد

ب - زوجین دارای صلاحیت اخلاقی باشند

ج - هیچیک از زوجین محجور نباشند

د - هیچیک از زوجین مبتلا به بیماریهای صعبالعلاج نباشند

هــ هیچیک از زوجین معتاد به مواد مخدر نباشند

و - زوجین بایستی تابعیت جمهوری اسلامی ایران را داشته باشند

ماده 3 – وظایف و تکالیف زوجین اهداء گیرنده جنین و طفل متولد شده ازلحاظنگهداری و تربیت و نفقه و احترام نظیر وظایف و تکالیف اولاد و پدر و مادر است.

ماده 4 – بررسی صلاحیت زوجین متقاضی در محاکم خانواده، خارج از نوبت وبدون رعایت تشریفات آئین دادرسی مدنی صورت خواهد گرفت و عدم تأیید صلاحیتزوجین قابل تجدیدنظر میباشد.

ماده 5 – آئیننامه اجرائی این قانون ظرف مدت سه ماه توسط وزارت بهداشت،درمان و آموزش پزشکی با همکاری وزارت دادگستری تهیه و به تصویب هیأتوزیرانخواهد رسید. قانون فوق مشتمل بر پنج ماده در جلسه علنی روز یکشنبه مورخ بیست و نهم

هزار و سیصد و هشتاد و دو مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ 1382.5.8 تیرماه یک به تأیید شورای نگهبان رسیده است

